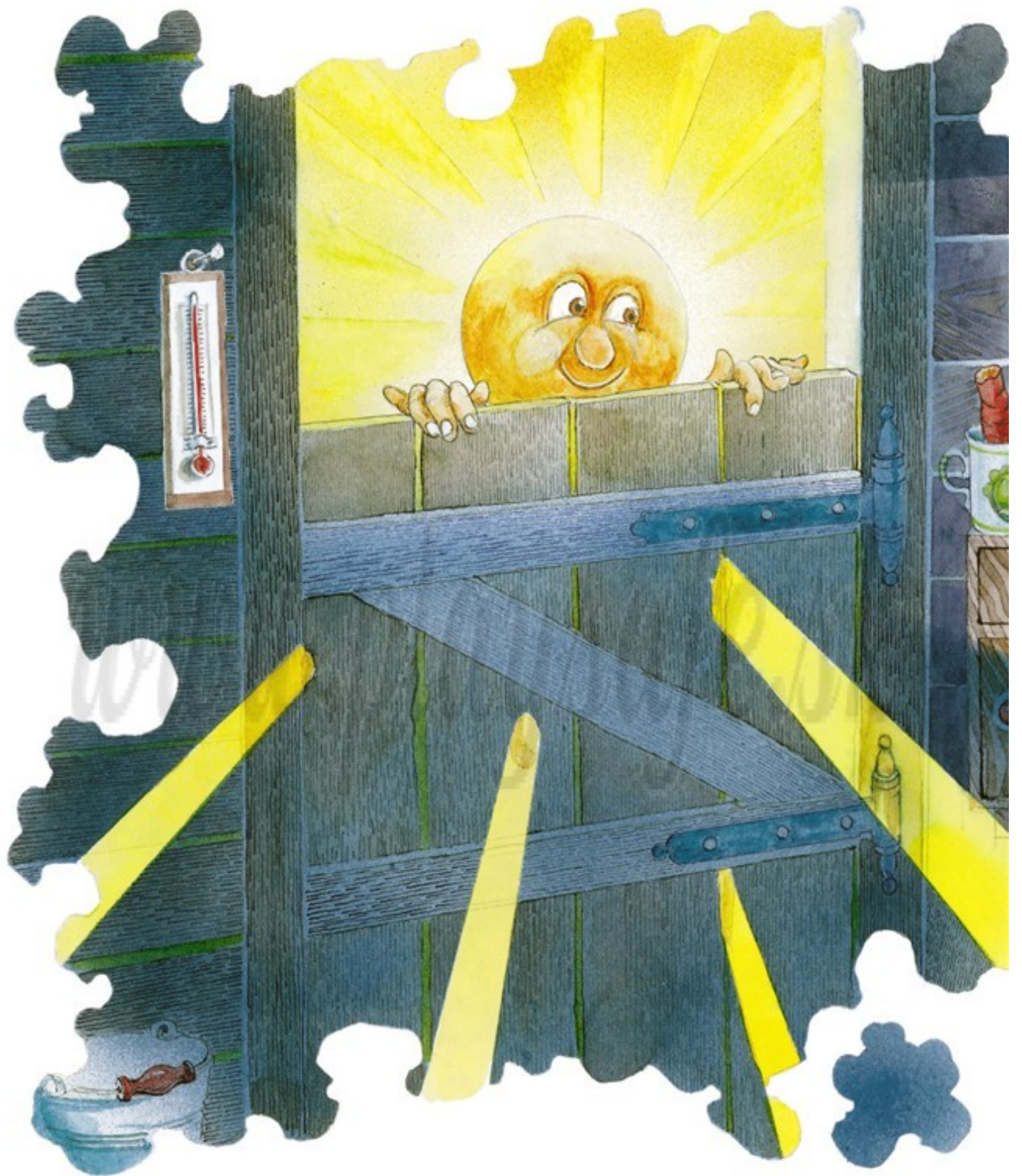

*A HÁROM
BÖLCS
KECSKEGIDA*

JOZEF CÍGER HRONSKÝ

Szlovák író, 1896-ban Zólyomban született és 1960-ban Argentínában hunyt el. Tanárként kezdte pályafutását, később a Matica Slovenská (Szlovák Anyácska) szervezet keretein belül, tisztviselőként, később titkárként tevékenykedett Túrócszentmártonban. 1945-ben emigrált és Argentínában telepedett le. Legszórakoztatóbbak azok a kisgyermekeknek szóló meséi, amelyben állathősök játsszák a főszerepet. „A Bátor Nyuszika”, a „Bátor Nyuszika Afrikában”, a „Három bölcs kiskecske”, „Tölgyecske és Bükköcske”. Népmesékből készített gyűjteménye a „Napralforgó” címen látott napvilágot. Az ifjúság számára írt történetei közül a legismertebbek „Az elásott kard”, „A budatini Forgács uraságok”, és a „Solymász Tamás”. Gyermekkoráról több elbeszélésben emlékezik meg, melyek a „Szerencse szekeren” címen jelentek meg.

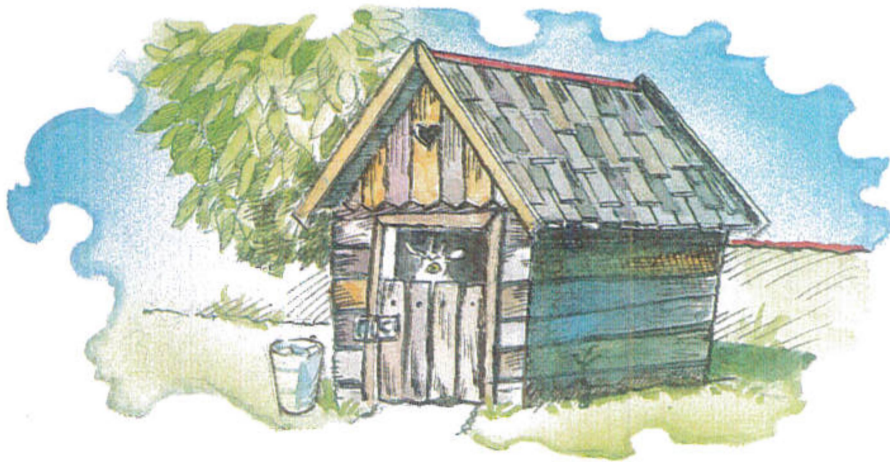
JOZEF CÍGER HRONSKÝ

*A HÁROM
BÖLCS
KECSKEGIDA*

A mű eredeti címe: Tri múdre kozliatka
Írta: Jozef Ciger Hronský ©
Illusztrálta: Peter Cpin ©
Kiadta: Mladé leta, s.r.o. Bratislava, 2008. ©
Fordította: Papanek László ©

Aki nem buta, az okos házban mindent megtanul

Fütyült, süvített, dühöngött a kellemetlen szél, csípősen fújt és a deszkából készített istállóban három kecskegida beszélgetett.

„Milyen jó, hogy a fiatal gazda hosszan nyugszik, időben fel nem ugrik! Ha időben felkelne, már a legelőre hajtana minket, a szélben vezetne és nekünk a lábunk között hideg lenne.”

Kisvártatva mégiscsak felfénylett a napocska, körbekukucskált az egész völgyben, a hegy alatt csoszogott, a domboldalon kopogott, de a kecskegidákat sehol sem látta, így aztán benézett az istállóba is.

„Hol vagytok, mint vagytok, bölcs kecskegidák, Gödröcskés, Szakállkás, Káposztás? Az új lucernás illatozik, völgyet körbejártam, kecskegidát nem találtam.”

Hiába hívogatta őket a napocska, elő sem tudtak jönni, hiszen a fiatal gazda, aki a kaput nyitogatta, őket kihajtotta, játékra is fogta, a mai napon még csak nem is mutatkozott.

„Ej, de nagy baj, hogy gazdánk sokáig alszik, de hiszen nem szokott ilyen sokáig szenderegni, csak ma alszik tovább, a kecskegidákról megfeledkezett, elvégre, már délelőtt van.”

De hiába jajongtak, segítséget nem kaptak, hiszen senki sem mutatkozott estig. És akkor is idegen ember jött a kaput kinyitni. Amikor kitarta, nem mondott nekik szép szavakat, buksijukat nem simogatta, csak ostorával pattintott egyet és már meg rá is suhintana a szerencsétlen kecskegidákra, ha azok nem menekülnének lélekszakadva.

„Mi történt, mi?” kérdi a loholás közben Szakállkás, a legkíváncsibb hármuk közül.

Gödröcskés válaszolni akart, de mivel ő volt a legfélősebb és nem tudott az árkon ügyesen átugrani, így aztán nem válaszolt.

„Van, ami van, rögvest elmondom, csak egy kicsit lakmározom!” vágott közbe Káposztás, a legtorkosabb kecskegida.

Csakhogy, hiába lakott jól, megmondani nem tudta, hová lett a gazda, így aztán a gidák nem alhattak az istállóban. Éjfélkor bagoly néni körbenézett, alszik-e minden állat, amikor kecskék megszólították:

„Aludnánk, bizony aludnánk, meg ne haragudj, hogy nem alszunk, mert jó gazdánk valahogy eltűnt. Rosszat tenni nem akarunk, te pedig bölcs vagy, mondd meg, merre kellene őt keresnünk.”

Bagoly néni elgondolkozott, eltöprengett és eszébe jutott, hogy előző éjszaka hallotta a fiatal gazdát siránkozni. De látta is őt, amint a mamával mentek a világba és hallotta is, hogy soha többet vissza nem térnek. No, ahogy így tűnődött magában, a gidáknak ekként felelt sorjában:

„Ti csak aludjatok, a gazdáról nem álmodjatok, mert ő soha többet nem lesz a tiétek. Az előző éjjel a mama elvitte őt Amerikába, az édesapa után.”

Megrettentek a kiskecskék, egy szó sem hagyta el ajkukat, de legalább annyit megkérdeztek volna a bölcs bagolytól, merre is van Amerika. Hát, ha már nem tették fel a kérdést, meg kellett várniuk a következő éjszakát, mert a néni nappalt, ha látja, ekkor nincs tanácsa, hiszen világosságban a bagoly sem olyan bölcs.

Bizony nehéz az estét várni, így aztán a gidák tovább mentek, a szomszédos faluban kémkedtek, és amikor ott a malackával találkoztak, rögvest meg is kérdezték tőle: „Már Amerikában vagyunk, vagy mégsem?”

„Persze, hogy ott vagytok, hiszen mi ott vagyunk!”

„És a hol a gazdánk?”

„Ezt mi bizony nem tudjuk!”

„Ha nem tudjátok, akkor ez itt nem lehet Amerika,” tűnődtek a bölcs kecskegidák és egy faluval még távolabbra mentek.

Itt azonban csak egy csirkével találkoztak és ez a szárnyas állítólag butácska teremtés és azt sem tudta nekik megmondani, melyik faluban lakik. Mentek volna még sokáig, de a szerencse, nagy, nagy szerencse, rájuk mosolygott, hiszen az út mellett egy nyájas veréb, aki segített a gidáknak.

„Ha tudod, akkor mondd meg nekünk, Amerika közel van, vagy elég messze?”

„Tudom, vagy sem, ha tudni akarnám, elmennék az okos házba, az iskolába és ott mindent megtanulnék!” válaszolta a veréb.

Tűnődtek a kiskecskék, szakállukat lengették, a verebet dicsérték, hiszen annyi mindent hallottak az iskoláról. Mikor fiatal gazdájuk is járt oda, néha az ajtó előtt meg is várták, ezért az okos háztól egy cseppet sem félték.

Már mennének is oda, be is ülnének, de akkor eszükbe jutott, oda kecskegidákat be nem engednek, csak akkor, ha emberi ruha van rajtuk. No, de itt egy kerítés, azon mindenféle öltözék és bizony, ki zavarná ki őket az iskolából, ha már van rajtuk majdnem új nadrág, tarisznyájuk és mellény is és Szakállkás egy ábécéskönyvre is lelt a fal mellett.

Aki nem akarja, nem kell elhinnie, pedig igaz, a bölcs kecskegidák beültek a diákok közé, akik Amerikáról tanultak. Hiba csak az volt, hogy Szakállkás, a kíváncsi gida rögvést tudni akarta, mit rejt a tintatartó és összekente tintával az orrát. Gödröcskés pedig kiesett az iskolapadból, mert ügyetlen volt és nem tudott emberi módon ülni. Káposztás megette a térképet, mert az szép zöld színű volt, mint a káposzta. No, a kecskegidák okosak, szerfelett okosak voltak és térkép nélkül is megtanulták, hogy Amerika szörnyen messze van, és aki ott akar lenni, annak vonattal kell menni. Ezután még nem ér oda, mert át kell hajóznia a tengeren, muszáj beülnie hát a hajóba, azon egész hétig ücsörögnie és csak ezután lehet Amerikában kiszállni.

A gidáknak a kerti mesterségben jól megy soruk

Mentek a gidák, mentek, városba érkeztek és amott egyenesen az állomáshoz indultak. Mindenütt körbenéztek, tanultak, és amikor látták, hogy az emberek csomaggal és bőröndökkel érkeznek az állomásra, no, akkor Káposztás gyorsan megszólalt:

„Testvérek, ej, de oktondiak vagyunk, csomagot mi nem fogunk, hiszen útba indulunk. Aztán mit eszünk, ha káposztáról nem gondoskodunk?”

Ez bizony igazság volt és Szakállkás rögvest körül is nézett, nincs-e itt, netán ott egy csomag, aztán Káposztás már fel is ragadna egyet, de Gödröcskés mindjárt annak csükkére csapott.

„Ne hozz szégyenbe minket, aztán a vonatra sem szállhatunk fel! Nem tudod talán, hogy más káposztáját sem szabad elvenni, ahogy az idegen bőröndöt?”

Elszégyellték magukat a figyelmetlen kecskegidák, békén hagyták mások csomagját, és amivel ők is szerettek volna ilyen, vettek maguknak, persze aki vásárolni akar, annak pénze kell, hogy legyen. Aki pénzzel akar rendelkezni, dolgoznia kell elmenni.

A kecskék, ahogy kijárják az iskolát, már nem butácskák és az okos munkásokat mindenütt szívesen felveszik dolgozni.

„Bármi leszek, ami leszek, de kőművesnek nem megyek,” jelentette ki Gödröcskés, mert félt, hogy beleesik a meszesgödörbe.

„Már miért lennél kőműves, amikor mi kertészetet tanultunk!” rikkantott fel Káposztás és már el is indultak a kertészhez, munkát keresni.

Amott Gödröcskés robotolt, Szakállkás locsolt, de a mesternek a legjobban Káposztás tetszett, akit gyomlálni küldött és aztán, ahogy körbenézett, már egy szál gázt sem látott.

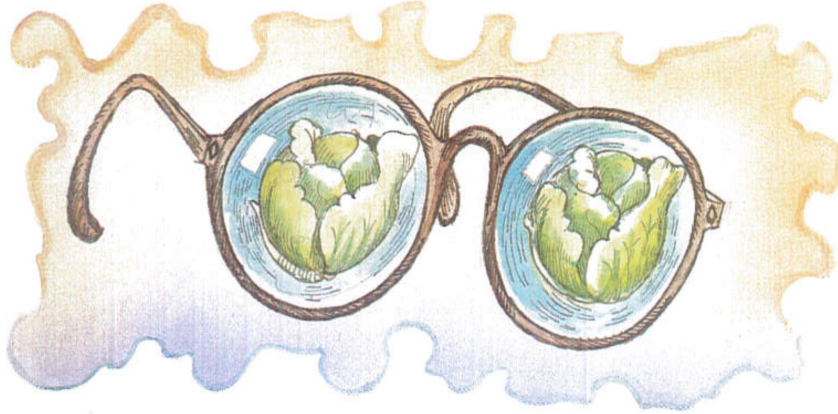

Történt, ahogy történt, elvégre a munkában a többi kecskegida is segített, és amikor a kertész másfele nézett, minden gyomot kitépkedtek, meg is ettek és a kertész nézhette, leshette, ott ahol zöldsége volt, mostanra semmi sem maradt. Elégedett volt, fizetett, persze az is igaz, a kecskegidák ügyes tanoncoknak bizonyultak. Káposztás csak egyszer akart elvenni egy karalábét, de Szakállkás rászólt, így aztán békén hagyta. Magában persze azon morgott, hogy Szakállkás ostobácska, elvégre nem tudja, hogy a jó kertész mindennap megkóstolja a karalábét, nem fásodik-e meg.

A kertész elégedett volt, fizetett is becsülettel és kecskegidáknak lett pénzük, aztán lesz csomag is, bőrönd is, és akinek van ilyenje, könnyen mehet Amerikába.

A vasutasok rendes emberek, de nincs jó vonat a kecskegidák számára

Mentek a gidák újfent az állomásra, de nem üres kézzel indultak el, hiszen már csomagjuk is volt, a bőröndjük sem ásítozott üresen és, hogy jól utazzanak, vásároltak újságot is.

„Aztán ki fogja elolvasni, hiszen az olvasás nehéz dolog?” töprengett Káposztás, hiszen az iskolában a betűkre sem figyelt oda igazán.

„Semmiség ez,” szólalt meg Szakállkás, „hiszen láttuk a kertésznél, hogy amikor nem tudta elolvasni, szemüveget vett fel. Gödröcskés nem lát a lába elé, veszünk neki szemüveget, aztán elolvassa nekünk, amit csak akarunk.”

Megbeszélték, meg is tették, szemüveget is megvették, és amikor Gödröcskés felrakta az orrára, a többiek mindjárt faggatni kezdtek:

„Tudsz már olvasni, vagy sem?”

Gödröcskésnek nem akaródzott szégyenben maradnia és büszke is volt szemüvegére, aztán mindenre igent mondott, olvasott magában, ahogy csak tudott. Majd elmeséli testvéreinek, ha lesz elég idejük.

Most azonban erre nem volt idő, mert a kecskegidáknak az embereket kellett nézniük, és ahogy figyelték őket, látták, hogy amazok valami kicsiny ablakhoz lépnek, oda benéznek, aztán valamit mondanak is. Mindez annál az ablakocskánál volt, ahol a következő tábla függött felette:

SZEMÉLYPÉNZTÁR

Kíváncsiak voltak a gidák, mi történik az ablakocskánál és megparancsolták Gödröcskésnek, tegye fel a szemüvegét és olvassa el a feliratot, ahogy az illik. Gödröcskés a sötétre akarta fogni, hogy nem lát jól, de világos nap volt, így aztán nem lehetett kifogása és olvasnia kellett:

„Szé-szé-szégyenlős pé-pé-pénztáros...”

„Ó meg miféle?” csodálkoztak testvérei.

„De hisz, mondom, félős pénztáros és az emberek idejönnek megnézni.”

„Ha az emberek így tesznek, nekünk is ekként kell!” rikkantották a többiek és mivel senki sem volt az ablaknál, gyorsan odaugrottak az állomás pénztárának ablaka elé.

A pénztáros csak azt hallotta, hogy valaki odaállt és meg is mozdult, hogy jobban szemügyre vehesse, ki akar jegye venni, de ahogy az ablakhoz dugta a fejét, szeme mindjárt kikerekedett, meg is rettent, mert látta, amit látott, kecskeszakállat eddig még sohasem és azt hitte, maga az ördög, szemüvegben.

Kiabálni kezdett, ahogy csak a torka bírta:

„Jaj, jaj, baj van!, Jaj, jaj, baj van!...”

Néztek egymásra a kecskegidák és Gödröcskés dagadt a büszkeségtől, aztán mindjárt kérdezgetni kezdte testvéreit:

„Mondjátok meg, jól tudok olvasni? Valóban félős személy, vagy sem?”

A gidák elismerték, kissé irigykedtek is, de sokáig nem teheték, mert megjött a vonat és a vonatba gyorsan fel kell szállni.

Az emberek gyorsan felszálltak, majdnem mindegyikük ugyanoda akart leülni, mikor Szakállkás megszólalt:

„Legyünk okosabbak, mint az emberek és oda menjünk, ahol kevesebben szoronganak, ott több helyünk lesz.”

Okosabbak voltak is a kecskegidák, mint a népek, mert az első osztályra szálltak fel, ahol kevesen utaztak és nem értették, miért olyan ostobák az emberek és miért nem a puhább ülőhelyeket választják.

„Ej, Szakállkás, testvérkém, te vagy a legbölcsebb kiskecske az egész világon, hogy bennünket idehoztál,” dicsérgette a másik kettő. Szépen nevettek, a bársonyülésen elhelyezkedtek, a bőröndjeiket a polcra tették és Káposztás rögvest le is vette cipőjét, mert kár a drága lábbeliért, amikor a vonatban így is meleg van és száraz is minden.

Gödröcskés mindjárt Káposztásra sandított, nem szól-e érte, de aztán maga is így tett, megszabadult cipőjétől. No, ha ész, akkor ész, és aki leveheti cipőjét, az a nadrágjától is megválhat.

Ekként beszélgettek a gidák és nadrágjukat lehúzták, aztán úgy elterültek a fülkében, mintha császárok, királyok lennének.

Káposztás már majdnem elszenderedett, de aztán nyílt az ajtó és bejött a vasutas uraság, a kalauz úr.

„Jó napot kívánok uraim!”

„Az úristen adjon Önnek is hasonlót!” felelték a kiskecskék. „Aztán hová utazik a vasutas úr?”

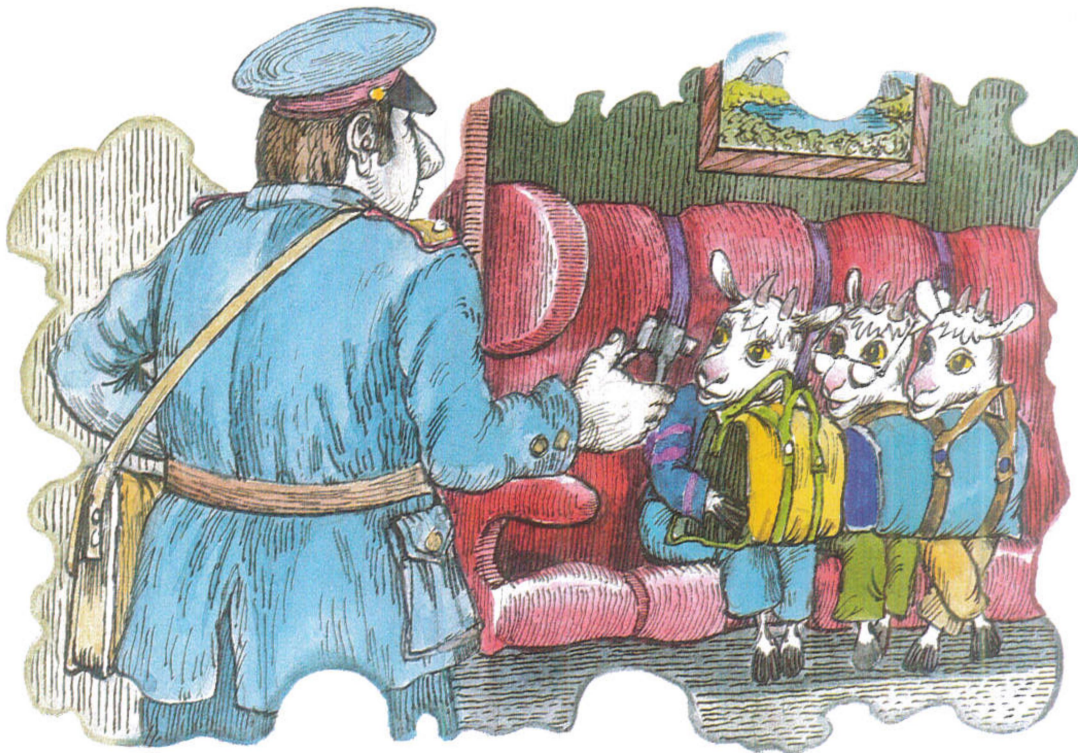
„Én?... Aztán hová utaznék? Én állandóan utazom...”

„Ez bizony szép, ha mindig utazik, de mi ma utazunk először.”

„Úgy, akkor kérem a jegyeket, adják át az úti leveleket !” mondja a vasutas kalauz.

„Jegyeket, leveleket? Aztán miféle jegyeket, leveleket?”

„Aki utazik, annak kell, hogy jegye legyen.”

„Ej, ez bizony színigaz,” mondja Káposztás, „hiszen jól tudtam, aki utazik, annak útlevelelre van szüksége és ezt mondtam is mindenkinek. Hiszen nekem van, karalábé levelet hoztam magammal. És Önnek, vasutas úr, milyen van?”

„Száz mennydörgés!” haragudott meg a vasutas uraság, mert az gondolta, hogy az utazók kigúnyolják, és aki megharagudott, az haragos, aztán az okos beszédet sem érti. Hát bizony, hiába mondták a kecskegidák, hogy Amerikába utaznak a fiatal gazdát megtalálni, vasutas úr meg nem enyhült, a haragja meg nem rendült, a kecskéket kizavarta a puha ülésből és a legközelebbi állomáson leparancsolta őket a vonatról. Még jó, hogy nem a csendőröknek át nem adta őket, mert hiába van karalábé, lóhere, vagy lapu leveled, ha nem papírosból van, soha nem jutsz el Amerikába és fiatal, kedves gazdát soha többé nem látod.

„Mi már utaztunk, aztán be is fejeztük,” mondta szomorúan Gödröcskés, de Káposztás nem hagyta annyiban.

„Utaztunk, nem utaztunk, hiszen ez nem is volt jó vonat, ha a papírlevél jobb ott, mint a káposztalevél! Rögvest körbe is nézett, és aki körbe néz, meg is pillant valamit.

A három bölcs kecskegida kisvártatva megpillant egy jobb vonatot, ha nem a legjobbat, amelyiken nem utaznak emberek, nincsenek vasutasok, hanem bárányok, malacok, szalma, fa, szén, és amikor Káposztás meglátta a teli vagonnyi káposztát, hirtelen felugrott és kiáltozásba kezdett:

„Ez ő, ez ő, ez a mi vonatunk!”

Felugrott Káposztás, felugrottak mindhárman, és ha nem ugrottak volna fel, soha nem értek volna el Amerikába, mert a legutolsó kocsiba ugrottak fel.

Örültek, örvendeztek, helyet is kerestek, a libáknak integettek, gyerekeknek is mekegtek, és amikor nem volt mit tenniük, megparancsolták Gödröcskésnek, hogy olvasson nekik. Amaz csak olvasott és közben úgy izzadt, de amikor azt olvasta, hogy új divat lesz a kecskegidáknak, mert a rövid farok helyett hosszút fognak hordani, Káposztás felhúzta az orrát és felhúzta Szakállkás is.

„Ne olvass testvér, hiszen az újságokban rossz hírek vannak! Inkább dobd el ezeket az újságokat, amelyek kicsúfolják a kecskegidákat. Szívesebben alszunk, semmint efféle ostobaságokat hallgatunk!” kiáltották, és lehunyták szemüket. Éppen akkor ért be a vonat az alagútba és mind azt hitték, beesteledett, aztán a szemüket már ki nem nyitották, rögvest le is hunyták, amíg meg nem érkeztek a tengerhez.

A tengerészek jó legények

Hol volt, ott volt, a kikötőben volt. Ha sok hajó ácsorgott is ott, egy sem volt akkora, amekkora az amerikai hajó. Szakállkás azt mondta:

„A hajó akkora, hogy egyik végén lehetne a falunk, a másikon pedig a kecske legelő, ami még így sem lenne túl közel.”

Káposztás felemelte a fejét és azt közölte testvéreivel, hogy a hajó kéményei a falu tornyánál is magasabbak és olyan szélesek, amibe a gazda háza is beleférne, de még az ólnak is lenne helye. Gödröcskés meg akarta számlálni a hajó kör alakú ablakait, igen ám, de temérdek volt ebadta, így aztán nem is tudta, még akkor sem, amikor feltette a szemüveget. Azért sem tudta, mert egy öreg tengerész imbolygott oda hozzájuk és kiabálni kezdett a kiskecskével.

„Kik vagytok, mik vagytok? Mit akartok, mit kerestek itt? Az utasok holnap szállnak be a hajóba, ma csak a tengerészeknek van hely.”

„De hiszen mi sem vagyunk mások,” rikkantotta mindjárt Szakállkás gida és Gödröcskésre kacsintott, nehogy amaz elárulja őt.

„Ha tengerészek vagytok, akkor más,” nyugtatta meg az öreg tengerész és a kiskecskéket a hajó kapitányához vezette.

Amaz hatalmas, szigorú ember és mindjárt kiabálni kezdett velük:

„Maguk, láttak már tengert?”

„Láttunk-e? Már hogyne láttunk volna!” vált határozottabbá Káposztás hangja, „hiszen mi a tenger mellett nőttünk fel. Odahaza, rögtön a falu mögött, tavaszra három tenger is volt és még mindig lenne, ha nem száradtak volna ki, mert jött a nyár és akkor pocsolya nem szokott lenni.”

„Hogyhogy? A pocsolya az tenger?”

„Ó, még rosszabb, mint a tenger. Gödröcskés abban majdnem az életét vesztette, mikor beleesett az egyik tengerbe. Bizonyosan megfulladt volna, ha a jó gazda ki nem húzza!”

Rázta a kapitány a fejét, mert még soha nem hallott efféle tengerről, amelyik a nyáron kiszárad. Azt gondolta, tapasztalt tengerészek állnak előtte, hát fel is vette a bölcs kecskegidákat a szolgálatba és elkezdte azt firtatni, milyen tengerész munkában ismerik ki a legjobban magukat.

„A szakácskodás mesterségben vagyunk a leginkább gyakorlottak, „jelentette ki rögvest Káposztás, „és leginkább a saláta területén rendelkezünk jártassággal.”

Ez kedvére volt a kapitánynak, hiszen szerette a salátát, így aztán Káposztás a konyhába került, ahol vagy száz szakács dolgozott. Azért, hogy jó salátákat tudjon készíteni, sorban mindet megkóstolta, és ha senki sem látta, testvérei számára is félretett belőlük.

Gödröcskésnek a fazekakat és lábosokat kellett mosogatnia, de kiskorában, még odahaza beleesett az egyik fazékba, így aztán félt az efféle konyhai edényektől. Inkább ment a fedélzetet mosni. Nos, Szakállkás az egyik munka mellett sem tartana ki, hiszen keveset tudott a világról. Szívesebben tartózkodott a borbély műhelyében, hiszen ott sok vendég megfordul és mindegyik mond valami okosat. Aki nem hiszi, ne higgye, de Szakállkás egész nap illatos szappanhabokat készített, és aki nem hiszi, ne higgye, de amikor mindent megtanult, az illatos habot is megkóstolta.

Másnap kezdett érkezni az utazóközönség. Jött száz és még száz és még sokszáz és ha még háromszor ennyi lenne, azoknak is jutna elég hely. A tengerészek és az okos kecskegidák is a bőröndöket vittek, utast segítettek és patájukra lestek, hiszen a bőröndök nehezek, szerfelett nehezek voltak, és ha kicsúsztak a fogásból egyenesen a kecskegidák lábára estek. Aztán mire mennének a gidák a világban patácskájuk nélkül?

Jól ment a gidák sora, amíg a hajó meg nem indult.

A tengerészek jó legények, szívesen ugrándoznak, hiszen időnként az egyik, majd a másik fedélzetre kellett átugraniuk, de a kecskegidák ebben ügyesebbnek bizonyultak. Mikor megszólal a parancsnoki kürt, a szakácsok, vagy a gépészek, netán a borbélyok kötelesek a fedélzetre szaladni és gyakorolni egy kissé a mentőcsónak vízre eresztését és részt venni a takarításban, hogy az egész hajó csillogjon, villogjon.

Jó volt a kiskecskének, amíg a hajó a kikötőben állt, hiszen minden tengerésszel összebarátkoztak. Egyszer csak azonban elkezdtek özönlenni az utazók és a szakácsra, a borbélyra is rászóltak, vegyenek fel fehér inget és aztán segítsenek vinni a bőröndöket, kosarakat, a sétatálcákat, a kutyusokat, tologatták a babakocsikat. Gödröcskés egészen elfáradt, hiszen a legnehezebb bőrönd jutott neki és igencsak szomorúan nézett Szakállkásra, mikor a lépcsőnél találkoztak.

„Ej testvérem, aztán bírod, vagy sem?”

„Bírom, egy kicsit még tudom, de kisvártatva nem bírom, meghalok én már bizony.”

Ha így van, akkor inkább most halj meg.”

„Hiszen megtenném szívesen, de nem tudom, hogyan kell.”

„Ha nem tudod, akkor én megmondom neked! Engedd el a bőröndöt lefelé a lépcsőn, gyorsan telepedj rá és csukd be a szemed, hogy ne lásd, mi történik majd.”

Gödröcskés a kuffert el is engedte, a szemét becsukta, ahogy csak tudta. Nagy kiáltás és dübörgés támadt, mert a bőrönd úgy szállt, mint a szél. Repült,

repült, azon valaki ült, mert a csomag megütötte a lábát. Volt egy kövér úr, aki elsodort valamilyen asszonyságot, ő pedig meglökött egy tengerészt, a tengerész hozzáért egy kiskutya mancsához, az állatka felvonított, megijesztett egy nagymamát, a nagymama megtaszajtotta szomszédját, a szomszéd megtántorodott és repült, repült, de meg nem állt, emeleten át is szállt és eközben mindent felborított, ami csak útjába esett.

A nagy kiabálásra odaszaladt a felügyelő és még nagyobb kiabálásba kezdett:

„Hej, hej! Aztán mi történik itt?”

„Mi lenne, mi lenne, a hajónk most süllyedne!” kiabáltak a megrémült urasok és Szakállkás gyorsan odasúgta Gödröcskésnek:

„Hej testvérem, ne halj meg egészen, inkább nyisd ki a szemed, mert ha becsukod, a hajó elsüllyed, vagy a felügyelő húzza meg a füledet. De hajó ide, hajó oda, akár el is süllyedhet, de ha neked valaki megnyújtja a füledet, az lenne csak igazi szégyen.”

No, erre Gödröcskés rögvest fel is éledt, oldalra is lépett, és amikor odament a felügyelő, a kecskegidáknak se híre, se hamva. Aztán, amikor a fedélzeten találtak a megrettent Káposztással, amint az éppen kiabál, hogy süllyed a hajó, rákacsintottak és mondták neki, hogy ne tartson semmitől, hiszen a hajó már megmenekült, de azért a farkincájára és a fülére figyeljen.

A tengerészek mind megállták, a gidát el nem árulták és ezért van Gödröcskésnek mostanság is két egyforma fülecskéje.

Mindenki a tengeri vihart okolja, máskülönben a kecskegidák okosak lennének

Jó dolga volt a kiskecskéknak-tengerészeknek, amíg a hajó meg nem indult.

Mikor a hajó elindult, kijött a kikötőből, nos, akkor imbolyogni kezdett, először egy kicsit, aztán még egy kicsivel erősebben és az bizony már nem volt jó. Szél is füttyült, vihar kerekedett, no, aztán még rosszabb lett. A hullámok magasabbak voltak egy háznál is és már minden egészen rosszá vált. A tengervíz majdnem a fedélzetig csapott fel és Gödröcskés azt gondolta, nem kell majd a fedélzetet mosni. De amikor a székek és egyéb dolgok elkezdtek megindulni, így aztán a gidának ezeket kellett megragadnia és ez bizony keserves volt, szerfelett keserves! Egyet elkapsz, a másik megszökik, a tengerész-felügyelő kiabál veled, és ha nem kapaszkodsz valamilyen oszlopba, már a vízben vagy. Tengerhullám elsodor, a bátyáid már sehol, tengerfenék lesz helyed, gazdádát nem lelheted, hiszen soha nem jutsz el Amerikába.

Gödröcskés, a gida, mindenről megfeledkezett, félelmében mekegett, a haláltól rettegett.

„Ej, de jó a szakácsoknak, hiszen ezek a hullámok a konyhába nem törnek be és a víz sem sodorja el őket!” gondolta magában és Káposztás járt az eszében.

Káposztás éppen akkor szerette volna a konyhában megkavarni a borsólevest, de hiszed, vagy sem, a hajó hirtelen megingott és a fazék eltűnt az orra elől. Elinalt az egyik fazék, a másik, persze a többi szakács mindehhez hozzá volt szokva, el is kapták a csellengő dolgokat és bizony Káposztás csak nézte, a lábasoknak lába nőtt-e, vagy mi is történt. Jaj, jaj, nagy a baj, a borsóval teli fazék nem állt meg, mikor egyszer csak elindult, menekült, megpördült, visszaroogott és a forró borsó egyenesen a hajó leghíresebb szakácsa, Káposztás lábára ömlött ki.

„Segítség, segítség, a borsó éget, a lábos meg felfal engem!” jajveszékelt Káposztás, a kecskegida.

„Micsoda?” jött méregbe a főszakács. „Kárt okoztad, lábast hagyta és még segítséget akarnál! Fogjátok meg és hajítsátok ki, hogy soha többé ne lássam!”

A tengerészek jó legények, nem is dobták ki Káposztást, csak át kellett mennie a gyerekeknek fenntartott szobába, a játékok közé, falovacskán lovagolni, kockákat elrakni, babákat is öltöztetni és ez bizony egy hős tengerész számára szégyen és gyalázat.

„Ej, de jól megy sora a hajó borbélyának, hiszen ha dúl a vihar, lábost el nem repülne, forró borsó kerülne,” sóhajtott fel Káposztás és senki másra nem gondolt, csak Szakállkásra, a legokosabb kecskegidára, aki mindig ki tudta választani a legjobb mesterséget.

Szakállkás éppen akkor mosta meg egy kövér úr orcáját és bizony ügyelnie kellett arra, nehogy a forró víz az utas gallérja mögé ömöljön. A hajó persze imbolygott. Szakállkás ide, oda dülöngélt, de igencsak boldog volt, mert a nagy bajszú vendége arcát ügyesen megmosta.

A bajszos vendég egyszer csak azt mondja:

„Aki ily szépen megborotvált, igazítsa meg a bajszomat is, hiszen nekem úgy tűnik, a jobboldali egy mákszemnyivel hosszabb.”

Szakállkás megriadt, mert nem volt barátságban az ollóval, de amit a borbélynak megparancsolnak, no, azt meg kell annak tennie. Fogta az ollót, felnyögött, de a hajó hirtelen megremegett, így persze az olló is, és amikor Szakállkás vágni kezdett, véletlenül a fél bajszot sikerült teljesen eltávolítania.

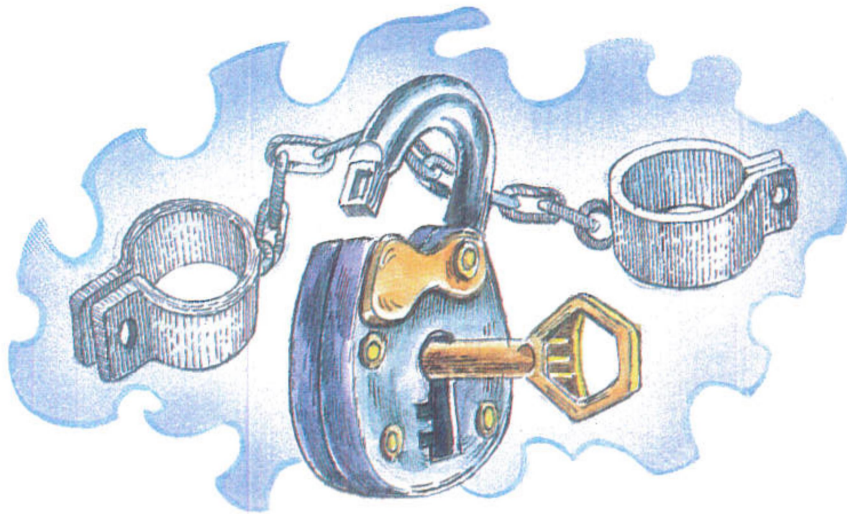
Pompás, hosszú bajusz volt, de már nincsen.

A vendég arcán, az orra alatt két fél, pompázatos bajusz ékeskedett, de már csak az egyik fele maradt ott!

Kiabál a férfiúi ékessége nélkül maradt vendég, még inkább kiabál a főborbély és Szakállkás, a bölcs kecskegida legszívesebben elsüllyedne, vagy kámforrá válna. A főborbélynak azonban hosszú a keze, megrázza vele Szakállkást, jó, hogy annak farkincája le nem esik.

És ha valóban nem esik le, csak azért nem, mert a kecskék farkincája rémületükben sem esik le.

**A salátabörtön a legszörnyűbb börtön, de aki bűnt követett el,
hadd gyötrődjön**

Vezetik a tengerészek-matrózok a kapitányhoz, vezetik őket, vezetik, de nem mindenkit, csak Gödröcskést, Szakállkást és Káposztást. Annak, akit a kapitány elé visznek, annak bizony, jaj!

Aki nem hiszi, nézze csak meg a kapitány elsötétedett arcában, és miként szór a szeme szikrákat haragjában.

„No, már soha nem lesz belőlem hajóskapitány!” mormolta Szakállkás és leszegette a fejét.

„Ej, testvérem, te hajóskapitány akartál lenni?” rikkantotta Gödröcskés.

„Akartam-e? Már hogye akarnék, de ennek már vége. A borbélynál jól megfigyeltem, miként teszi fel a kapitány a szemüvegét. De ez a szerencsétlen bajusz beleszaladt az ollóba és így aztán lőttek a kapitány mesterségemnek. Ha kapitány lehetnék, soha nem végeznék nehéz munkát és a tengeri vihart is lecsendesíteném, de ha nem sikerülne, a száraz tengeren mennénk, elvégre minek annyi víz, hiszen senki sem issza meg mindet, de még keveset sem belőle, hiszen sós és senkinek sem megfelelő.

Szakállkás, a bölcs kecskegida még akart valamit mondani, de ekkor megdörrent a kapitány:

„Ha nem tudtok szolgálatot teljesíteni, válasszatok: vagy a tengerbe hajítunk benneteket, vagy agyonlövünk!”

Kimeredt a gidák szeme, farkincájuk leszegették, már a halálra készültek és Szakállkásnak megremegett a szakálla. Remegett, remegett, mígnem Gödröcskés torkát efféle remegő hang hagyta el:

„Me-e-e-e-e...”

„Aztán ez micsoda?” kiáltotta a kapitány és még nagyobb haragra gerjedt.

Szakállkás rákacsintott testvéreire és azt mondta:
„Ne haragudj ránk kapitány, a testvérem akkor mekeg, ha a büntetést nem tartja igazságosnak.”
„Hogyhogy?”

„Bizony így van. Azért van így, mert Gödröcskés úgy gondolja: ha bedobtnál minket a tengerbe, az nem lenne semmilyen büntetés, mert mi szívesen járkálunk a tengervízen és legfőképpen Gödröcskés.”

„Me-e-e-e-e!” szólalt meg újfent Gödröcskés, mert ijedtében másféle beszédre nem volt képes.

„És ha agyonlövetnél minket,” folytatta Szakállkás, „no, ez csak örömet jelentene nekünk, mert mi szívesen lövöldözünk. Főleg Káposztás testvér örülne, mert neki ez volna a legjobb.”

„Me-e-e-e-e!” hallatszott hirtelen Káposztás hangja is, mert semmi okosabbat nem tudott mondani testvére furcsa beszédére.

„Ej, kapitány, nem látod, hogy milyen igazságos tengerészek vagyunk? Ha rosszul szolgáltunk, úgy bűnhődni is akarunk, és ha meghalánk, nem is gyötrődnék és a világon nem lenne igazság.”

Tűnődött a hajó kapitánya, tűnődött, amíg ki nem ötölte, hogy a gidák derék legénykéek. Fejét megrázta, aztán még egyszer, aztán harmadjára azt mondja:

„No, aztán miképpen akartok gyötrődni?”

„Ha szenvedni kell, akkor szenvedjünk,” válaszolta Szakállkás. „Számunkra a legnagyobb büntetés a réfabörtön, meg a salátabörtön.”

„Hogyan? Miként van ez?” csodálkozott a kapitány, mert a réfabörtönről még sohasem hallott, bár már mindenfelé járt és az egész világot beutazta.

Szakállkás ismét okosan rásandított testvéreire, hogy azoknak jól remegjen a szakálla. Bár nem is kellett nagyon odanéznie, mert a salátabörtön hallatán azok szakálla bizony igencsak megmozdult.

„Me-e-e-e-e!...”

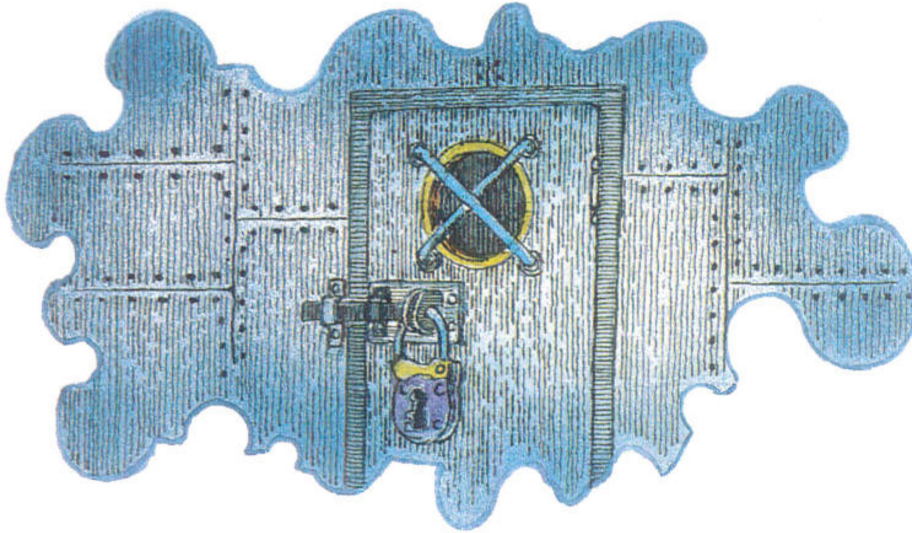
„Látod kapitány, a testvéreim arról tanúskodnak, hogy a szörnyű börtönt nem feledik, elvégre mi messzi országból jöttünk. Nálunk a legnagyobb gyalázat, ha a bűnöst a káposztába, vagy a salátába ültetik. Te csak vess be minket a zöldségraktárba és aztán soha el nem feledjük, hogy a világon van igazság és megtanulunk jól szolgálni.”

Tetszett a beszéd a kapitánynak, az egyik szigorú szemhéja mindjárt meg is enyhült, és ahogy tűnődött, gondolkozott, azt mondta magában, aki bűnhődni akar, hát bűnhődjön, és aki meg akar javulni, hát tegye azt.

Be is záratta a szerencsétlen ksigidákat a zöldségraktárba, ami tele volt káposztával, salátával, répával, karalábéval, karfiollal, no meg számtalan más jó és értékes holmival.

**Akinek rossz a betegség, annak bizony rossz, de a gidák-
tengerészek jó betegséget kaptak**

Üldögéltek a kecskegidák a salátabörtönben, ültek és szomorúan beszélgettek:

„Mondjátok meg testvérek, mondjátok,” kérdi Káposztás, „egy káposztafejet kell megennünk, vagy inkább négyet?”

„Ha gyötrődsz, akkor gyötrődj, és inkább többet egyél, mintsem kevesebbet,” tanácskoztak a kecskegidák és Káposztás gyötrődött, ette, a káposztákat rendre, fejeket egyre és úgy jóllakott, beevett, pocakja tele is lett.

Megvendégelt magát Káposztás, megvendégelte magát az összes gida, és amikor másnap belépett az ajtón a felügyelő, csak nézett és aztán a kapitányhoz szaladt.

„Baj van, nagy a baj, a zöldségraktárban szörnyű dolgok történnek! A rabok gyötrődnek, kínlódnak, már a betegség kerülgeti őket. Jól látható, hogy azok tegnap óta felfúvódtak.”

„Ha felfúvódtak, hát felfúvódtak!” vágott közbe a szigorú kapitány, de magában kicsiny sajnálatot is érzett a kecskegidák iránt. Azt gondolta, a bánattól fújódtak fel, mert szánják, bánják rossz cselekedeteiket.

A kecskegidák-szerencsétlenek ettek, ittak, jól is laktak és pihenés közben így beszélgettek:

„Gödröcskés, ints a farkincáddal, próbáld meg, tudod-e még mozgatni.

Gödröcskés megpróbálgatta, farkincáját megmozgatta, de nem nagyon, mert annyira jóllakott, hogy még ehhez sem fült igazán a foga.

„Káposztás, rázd meg a szakállad egy kicsit, próbáld meg, csak nem felejtetted el, miként kell!”

Káposztás megpróbálta megrázni szakállát, de úgy kigömbölyödött, mint a hordó és még válaszolni semigen akaródzott neki.

Amikor a harmadik nap a felügyelő szaladt oda megnézni, mi van a rabokkal, az ajtót nem nyitotta, száját nem tátotta, egyenesen a kapitányhoz inalt és lelke legmélyéből kiáltotta:

„Baj van már, segítség sincsen! Azok a tömlöcben úgy felfújódtak, hogyha ebben a pillanatban ki nem engeded őket, egy óra múlva már az ajtón sem férnek ki.”

No, a kapitány ezen már komolyan elgondolkozott, sőt maga futott meglesni a felfújódott foglyokat, és aki nem hiszi, ne higgye, a szerencsétlen kecskegidák valóban igencsak rosszul néztek ki és egy kis idő elteltével tényleg nem tudnának az ajtón átférni. Ha pedig így lenne, a hajót kellene szétbontani, ha pedig nem szedik szét, akkor a bölcs kiskecskék a salátabörtönben lennének halálukat.

Megrettent a szigorú kapitány és azt rikkantotta: „Kifelé!”

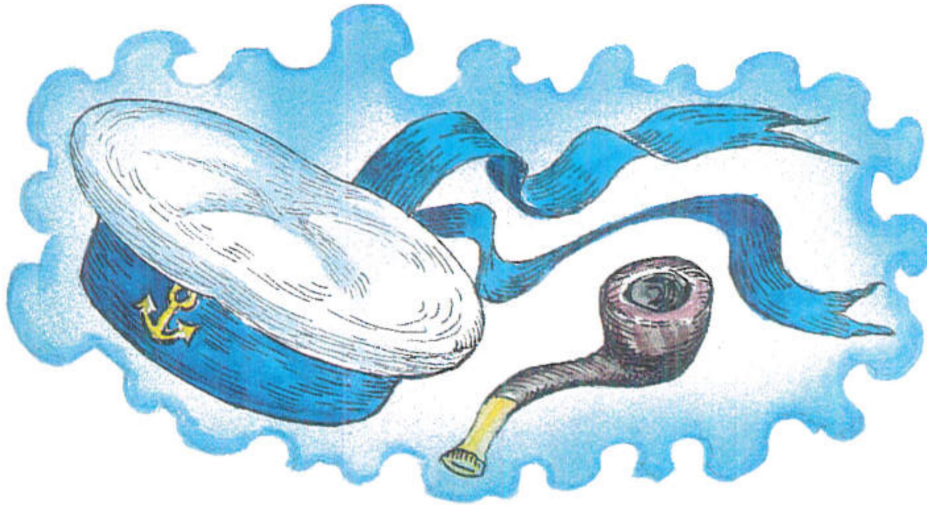
No, már vánszorog kifelé Gödröcskés gida, aztán Káposztás és végül előmászik Szakállkás is.

Már odakint csücsülnek, barátokat üdvözölnek és az utasokat sajnálat fogja el, hogy a tengerészek-kecskegidák szenvedtek és még a főszakács is szánakozott, a volt bajszos megnyugodott, mert aki megbűnhődött, annak illik megbocsátani.

Akinek már rossz volt sora, annak most már jól megy dolga, bizony a tengerész-kecskegidáknak a legjobb, hiszen már mindenki a szívébe fogadta őket.

A kávézó nem olyan okos dolog, mint a hajó rádióállomása

Ha nagy a tenger, a hajó sem lehet kicsi és ez a hajó sem volt éppen aprócska, amelyen a kecskegidák utaztak. Minden volt ott, mit szem, száj csak kívánhatott, és amikor barátaink kikerültek a tömlöcből, csak a jó dolgoknál álltak meg, mert a rossz dolgok mit tehetnének ezekkel a kisbetegekkel!

A gidák bementek a nagy uszodába és úszni tanultak. Gödröcskés megtanult egy patácskájával, Káposztás a másikkal, mert kár lenne mind a négyet bemártani a vízbe. Szakállkás beleesett a medencébe, elvégre ő a legkíváncsibb kiskecske és meg akarta kóstolni a vizet, de megcsúszott, és amikor kihúzták, büszkén, szerfelett büszkén és bátran nézett testvéreire.

„Ti csak tanulgattok úszni, de én meg is tanultam, és ha lesz úszóverseny, engem senki nem előz meg!”

Oda is lesett Szakállkás, elhitték-e testvérei, amit mondott, de azok elhitték és aztán mindnyájan tovább mentek.

Amerre a kecskék mentek, emberekkel beszélgettek, akik sajnálták a gidákat a tömlöc miatt és még a boltos uraság – elvégre a hajón is árulna mindenfélét – sem engedte el őket szó nélkül.

„Az urak nem választanának maguknak valami emléket, hiszen én nem kérek érte egy garast sem, „mondta nekik.

Sétáltak a kiskecskék, sétáltak és a rádióállomásnál is meg kellett állniuk, mert a rádiós megszólította őket.

„Barátaim-szenvedők, csak mondjátok meg, kinek akartok telegrammot küldeni és mindjárt meg is lesz. Apukátok, anyukátok egy, két óra múlva megkapja az üdvözlésedet. Legyen ehhez kedvetek, adjátok meg címetek és én elküldöm az üzenetet.”

Nekiálltak gondolkozni a kecskegidák, kinek is küldjenek a hajóról telegrammot, míg aztán eszükbe jutott, hogy a faluban legbölcsebb a bagoly néni, és ha már küldhetnek üzenetet, kapja meg a legokosabb személy.

Ráparancsoltak Gödröcskésre testvérei, hogy vegye fel a szemüveget és írja meg a telegramot. Gödröcskés meg is írta ekképpen:

TELEGRAM

A MI BAGOLY NÉNIKNEK, A FALUNKBA, A TORNYUNKBA.
NÉNI, MI TÉGED SZÁZSZOR IS SZÉPEN KÖSZÖNTÜNK. RÖVIDESEN
AMERIKÁBA ÉRÜNK. ÉS A GAZDÁNKAT MEGKERESSÜK. ÉS MI
VAGYUNK A LEGOKOSABB EMBEREK. TÚLÉLTÜNK MÁR
HULLÁMVERÉST, DE MA A TENGER NEM HULLÁMZIK. EZT A
TELEGRAMOT VALÓBAN MI ÍRJUK NEKED ÉS SENKI MÁS:

GÖDRÖCSKÉS
ÉS MÉG KÁPOSZTÁS
ÉS MÉG SZAKÁLLKÁS

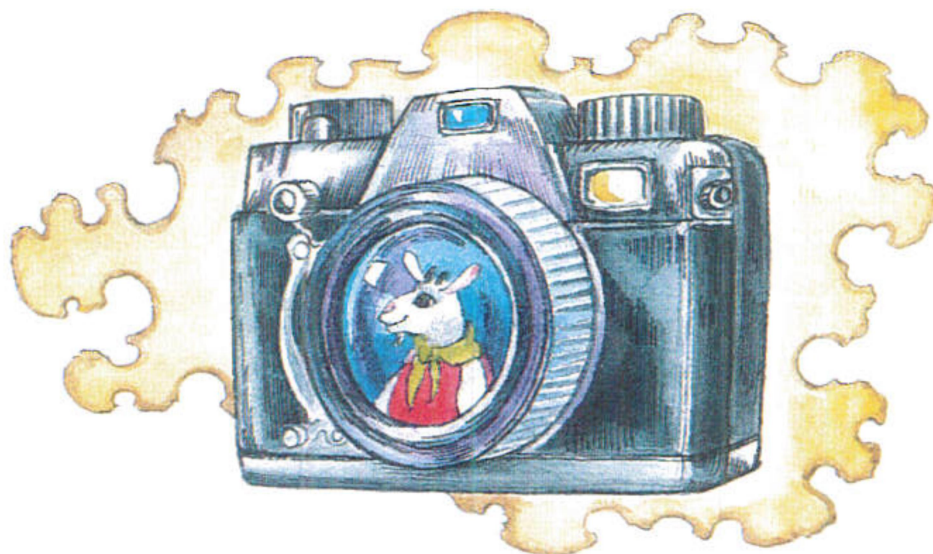
Ha hiszitek, ha nem, a rádiós elküldte a táviratot a világba és mindegyik bagoly néni megkapta, elvégre mindenhol van mi falunk és minden toronyban lakik bagoly néni is. No, aztán örömből volt mindenhol elegendő, csak a postások haragudtak egy kicsit, hogy olyan magasra kellett felmászniuk és egyetlen bagoly néninek nincs szám az ajtaján.

Amit aztán bagoly néni megtud, azt megtudja az egész világ. Így a világ minden állata arról beszélgetett, ha a kiskecskék hazatérnek távolba vezető útjukról, bizonyosan bevásztják őket a királyi bölcsek közé.

**A nyomdászmesterség derék mesterség, de a fényképeszre
vigyázzanak!**

Sétálgattak a kecskegidák a fedélzeten, nézelődtek, amikor a hajó fényképesze megállította őket.

„Hírneves uraságok, engedjék meg, hogy emlékképpen lefényképezzem önöket. Én ismert fényképesz vagyok, számos híres ember arcképét belefoglaltam ebbe a készülékbe.”

Meghökkenek a gidák és meg is ijedtek, mikor ránéztek a mester masinájára.

„Hogyhogy? Be akar minket tenni abba a kis fekete dobozba?”

„Igen kérem!” mosolyodott el udvariasan a fényképesz úr.

Szakállkásból kibukott:

„No, azt már nem! Hiszen mi a salátabörtönben sem fértünk el, így aztán ilyen haszontalanságba sem hagyjuk magunkat belegyömöszölni!

A gidák hallani sem akartak a fényképezésről, amíg a mester nem hozott elő nagyobb fényképezőgépet. Azzal sem voltak elégedettek, de a mester állította, hogy nagyobb doboz már nincs a világon.

A fényképezőgépét háromlábú állványra állította, letakarta fekete vászonnal és aztán belenézett.

Csak hogy Szakállkás gida is bele akart lesni a masinába, és megint rossz dolog történt! Mindez azért, mert abban Szakállkás fordított képet láthatott.

„Meneküljünk, csúffá tenni ne engedjünk, a világ nevetsége ne legyünk!” kiáltotta Szakállkás. „Ez a rossz ember nem csak kisebbé tesz minket, de meg is fordított mindnyájunkat, a lábunk van fölül.”

Ismét lett civakodás, aztán harag, meg kérlelés és a fotográfus úrnak el kellett magyaráznia, hogy a fényképezőgépben így kell lennie, de a képen minden jó

lesz majd. De a kecskegidák el nem hitték, hallottakat megbeszéltek és mivel okosak voltak, okosat gondoltak.

„Ha a fotográfusnak nincs rendes masinája, amelyen a lábunk lent örökíti meg, ezért aztán szívesebben emeljük a lábunkat fentre, de a fénykép rendes legyen.”

Nem volt mit tenni, a mesternek rá kellett állnia erre. A kecskegidák fejükre álltak, a lábukat az ég felé emelték és aztán legyen úgy, ahogy lennie kell.

A hajó fotográfusa számolni kezdett: Egy, kettő, három! - és már minden készen is volt. Csak a gidák mosolyogtak tovább, kacsingattak, hogy senkinek sem engedték magukat lóvá tenni.

Mosolyogtak, mosolyogtak, de csak addig, amíg el nem értek a hajó nyomdájába. Itt aztán jókedvük bizony elpárolgott.

Gödröcskés gida felfedezte, hogy írtak róluk a hajó újságjában, mindjárt az első oldalon, ahol a hírességekről írnak.

Írtak, nem írtak, ez rossz dolog nem lenne, de itt volt a kinyomtatott fénykép is, rajta a bölcs kecskegidákkal, és aki nem hiszi, ne higgye, de igaz – a fényképen a lábuk van a magasban.

Megint baj lenne, rossz lenne, elvégre a fotográfus becsapta őket, de a nyomdász úr jó ember és azt tanácsolta a kiskecskéknek.

„Kár haragudni barátaim, hiszen az újságot könnyű megfordítani!”

Ebben bizony igazság rejtezett.

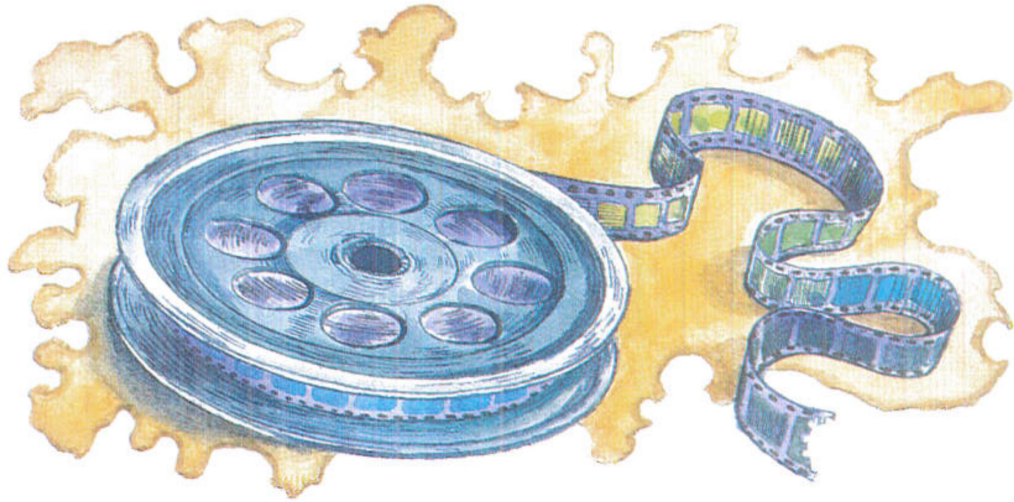
Elvégre a képet nem olvassák, csak nézik, így aztán meg is lehet fordítani. No, a gidák kissé meg is nyugodtak. Meg is köszönték a nyomdász úrnak a tanácsot és ők is segítséget ajánlottak. Segítettek, nyomtatták az újságot, majd el is adták.

Jól sikerült árulniuk: volt, akinek egy garasért adták, volt, akinek ingyen, de szívesebben osztogatták egy jó mosolyért, mint pénzért.

Ettől fogva a hajók újságjának értékesítése is így megy, hiszen mostanság is ingyen kapják az utasok.

Most már egészen biztos, hogy a kecskegidák nem lesznek filmszínészek, mert a moziban csak becsapják az embereket

Mikor a gidák, Gödröcskés, Káposztás és Szakállkás szétosztogatták az összes újságot, egy kicsit pihengettek a fedélzeten. Hosszasan azonban nem heverésztek, mert jött a tengerész-hírmondó és mindenfelé azt kiáltotta:

„Hölgyeim, uraim, parancsoljanak a moziba fáradni, mert mindjárt kezdődik az előadás!”

Egymásra néztek a kiskecskék, a tengerészt kérdezték, ők is hölgyek-urak és bemehetnének-e ők is a moziba.

Káposztást az is érdekelte, lesz-e ott valami ennivaló, és amikor megtudta, hogy a filmben minden van, vendégség is, rétek is, hegyek is, rögvest elindult.

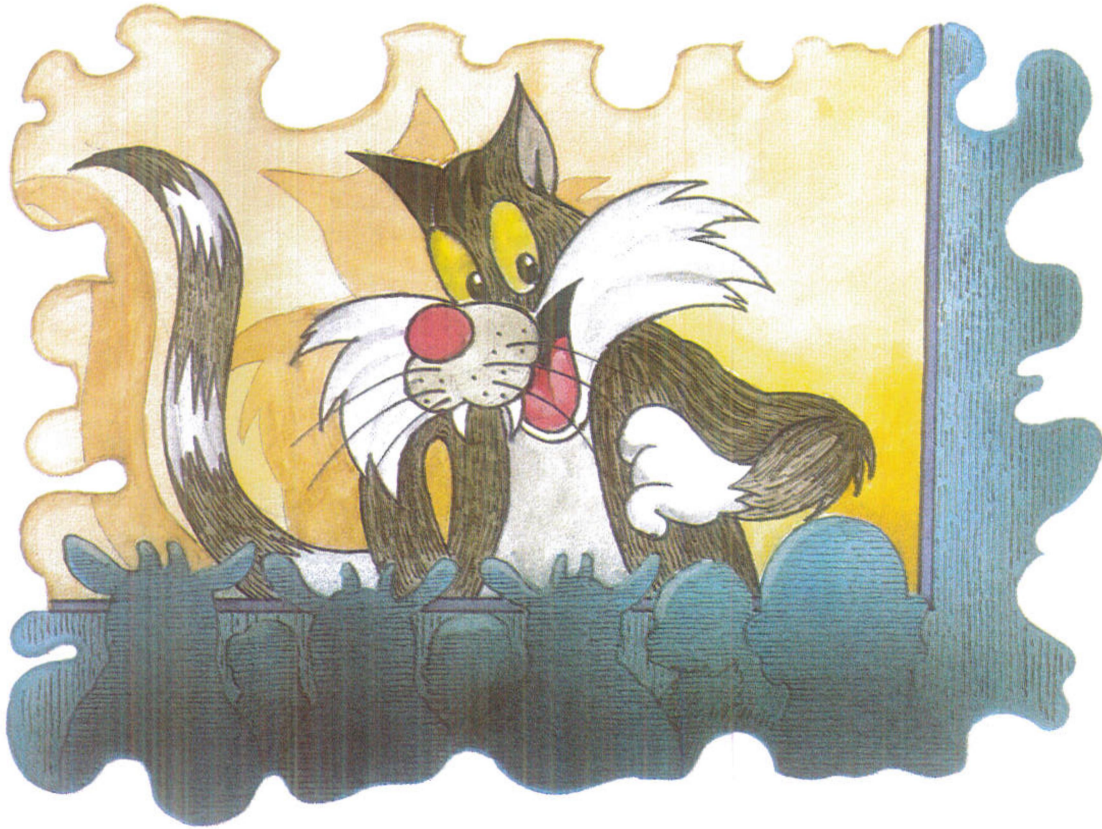
Csak Gödröcskés ijedt meg ez kissé, mikor hallotta, hogy odabent sötétség van.

De a hajó utasai talán mind be is tódultak, hiszen nem kell jegyet vásárolni, így a gidák is bementek, az első sorba telepedtek. És bizony szemüket kimeresztették, mikor a vásznon megjelent egy hatalmas kandúr és hiszed, vagy sem, ez a kandúr énekelni és dalolni kezdett, a szemét hozzá ki is meresztette.

„Ki gondolta volna, hogy ez a kandúr ilyen okos!” szólalt meg Szakállkás és neki is megjött a kedve az énekléshez. mekegésbe is kezdett, de Káposztás rögvest rá is szólt, hogy maradjon csendben.

A cica addig csak dalolgatott, amíg be nem jött egy másik kandúr, amaz hozott magával egy üveg italt és poharakat és aztán a macskák iszogatni kezdtek, daloltak is hozzá, emberi nyelven és mindent lehetett érteni. Végül aztán összekaptak, birkózásba is fogtak. Odaszaladt tyúk néni és szépen kérte őket, hogy béküljenek ki, de aztán neki is lett haddelhadd. Odaszaladt a kacska is, de aztán ő is menekülésre fogta a dolgot. A kandúrok gazdaasszonyuk seprűje elől

felugrottak a kerítés tetejére és senkitől, semmitől nem ijedtek meg. Csak amikor odaszaladt Bodri, akkor lett vége a bátorságuknak.

A macskák elfutottak – de Bodri meg sem szólalt.

Csak nyugodtan letelepedett, vakkantott és Szakállkás gida rögtön felpattant és azt akarta mondani:

„Barátom, szívélyesen üdvözöllek, jó, hogy elzavartad a kandúrokat!”

De Bodri rá sem pillantott Szakállkásra, így aztán a kiskecske megharagudott.

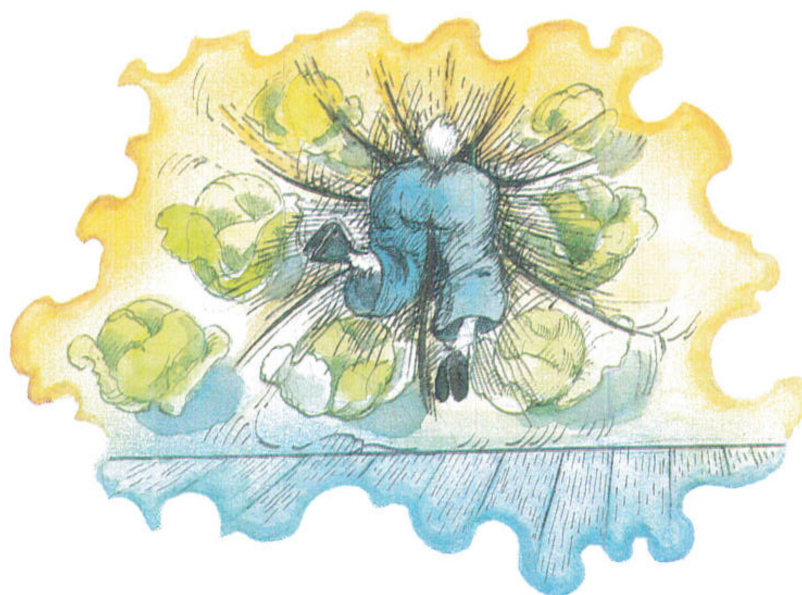
Aztán a vásznon mindenféle zsványok jelentek meg, csapkodtak, lóttek, ezért Gödröcskés megrettenve bújt a szék alá.

Csak Káposztás tudta nyugodtan nézni, de amikor látta a nyírfákat, a réteket, szíve egy kissé összeszorult. Arra gondolt, még a legfényesebb hajó sem ér semmit, hiszen nincs rajta még akkora rét sem, ami a tenyéren elférne.

És amikor mutatták a salátával, káposztával teli kertet, már ő sem bírta tovább, felugrott és kiszaladt, hiszen ő a finomságokkal teli kertbe akarna beszaladni.

Beszaladt, vagy sem, azt már megtudni nem lehetséges, mert zajt csapott és az emberek megijedtek. Gödröcskés a székek alá bújt, Szakállkás, azokon szaladgált, és amikor a kiáltásra felkapcsolták a világítást, a nézők látták a vetítívásznon himbálózni Káposztást. A káposztáskertbe akart beszaladni, nekiment a vászonnak, be is szakította, a lyukon át a feje beleakadt és ott maradt a levegőben.

Később, amikor a szégyenben maradt kecskegidák távoztak, egymás között csöndben mondogatták, soha többé nem mennek moziba.

Az utolsó este a tengeren és a bölcs kecskegidák az álarcosbálban

Aki a tengeren keresztül utazik, bizony örül neki, hogy annyi nap után a hajó közeledik a parthoz.

Vidám volt az utolsó este a hajón.

A szakácsok pompás vacsorát készítenek és minden utas a tányérja mellé kap egy papírsapkát, sípot, trombitát, léggömböket, dobot, aprócska hegedűt és még mindenfélét.

Így aztán kezdődhet az álarcos bál.

Az utazók füttyentgetnek, zúgnak, kerepelnek és olyan zúgás és lárma támad, hogy az ember a saját szavát sem érti.

A vacsora után mindenki tódul a táncra.

A kecskegidák is vidáman vannak.

Gödröcskés csak úgy kidagad, amikor belefúj a trombitába.

Káposztás tele aggatja magát léggömbökkel. Többet kötött magára, mint kellene és láss csodát, a léggömbök elkezdik felfelé emelni, a mennyezet felé. Kész szerencse, hogy a szörnyűség közepette néhány léggömb leeresztett.

Szakállkás hosszú, papírból készített orrot ragaszt magának és az olyan jól sikerült, hogy senki nem akar vele táncolni, így aztán egy darabot leszed belőle.

Vidámság kerekedett, nagy vidámság, minden forgott, minden mozgott, csak a zenészek nem győztek már játszani.

Ej, de minek is kellenek a zenészek, hiszen itt voltak a gidák. Szakállkás odakiabált Gödröcskésnek:

„Hej, testvérem, mondd meg nékem, amikor kicsi voltál, nekem mit mondtál, mikor átbújtál a kerítésen?”

„Hézagokat néztem, lábammal meg léptem...”

„Aztán ki veszi át a zenész helyét a zongoránál?”

No, ha akarta, ha nem, Gödröcskés hegedűt és vonót kapott, Szakállkás meg egy hatalmas trombitát.

Mikor a kecskegidák játszani kezdtek, a hajó állítólag meg is rázkódott, a kémények integettek egy kicsit, a lámpák meg aprókat hunyorogtak hozzá. A táncosnők pedig nem futottak széjjel, mert nincs fülük, csak lábuk és a lábuk jó a kecskék muzsikája is.

A muzsikusmesterség könnyű dolog, de Amerika igencsak hatalmas

Játszottak a kisgidák, csoda, hogy bírták, és aki ilyen jól begyakorlja magát, az valamit megtanul.

„A munkától nem félünk, éhesen is megélünk, Amerikában a muzsikusmesterségből tartjuk fenn magunkat,” mondogatták a kiskecskék, amikor hajnalodni kezdett.

Aztán megszólalt a hajó szirénája, ami azt jelentette, hogy Amerika már csak egy ugrásra van, a testvérekék készülődni kezdtek, csomagolni mentek, de a zeneszámokról sem feledkeztek el és aztán odaálltak a fedélzet elejére.

„Amerika csak egy lépésre van, és ha fiatal gazdánk tudná, hogy itt vagyunk, bizonyosan várna ránk,” mondták és nézték a széles kikötőt, az ott álló temérdek hajót és New York hatalmas városát.

Sok idejük azonban nem volt a nézelődésre.

A hajó megállt és elkezdődött az utasok kiszállása.

Mindenütt rengeteg ember, a hídra talán el sem jutnának, így aztán a gidák sokat nem tűnődtek, mentek és mivel volt lehetőségük, a köteleken ereszkedtek le a hajóról.

Mikor az amerikaiak látták, hajuk az égnek áll és összecseszül egy csomó rendőr, de Szakállkásnak helyén van az esze és nem ilyed meg a rend őreitől sem.

„Miattunk ne féljenek, mi vagyunk a leghíresebb hegymászók, mi még a legmagasabb felhőkarcolón sem szédülünk.”

Ez már bizony igaz, amit Szakállkás mondott és a rendőrök is megenyhültek erre. A kecskegidák már örvendtek is volna, de aztán újabb gond szakadt a nyakukba.

Lépcsők vezettek lefelé előttük, melyen kellene menniük, de ezek mozogtak, lépkedni nem kellett rajtuk és a gidák már menekülni kezdenének. Igen, az ilyen lépcsőket nem a kiskecskéknek találták ki.

Gödröcskés inkább leült a lépcsőre, meg sem mozdult, amíg a végén le nem kászálódott róla.

Odalent, föld alatti villamos vasút, és ha akarták a gidák, ha nem, az emberek benyomták őket a vonatba és már el is indultak. A baj csak az volt, azt sem tudták merre mennek.

Mennek, mennek, az emberekre lesnek, gazdát keresnek. Végül Szakállkás azt mondja:

„Vajon a gazdánk is járogatott valaha a föld alatt?”

„Ej, nálunk van elég hely a föld felett, minek kellene a mélybe menni?”

„No, ha így van, akkor másutt kellene keresnünk.”

Kiszálltak hát a kecskegidák-zenészek a föld alatti villamosról, felszaladtak számos lépcsőfokon, míg végül ismét a villamosnál találták magukat.

Igen ám, de az nem a föld alatt, hanem az utca felett járt, a házak felett, de fiatal gazdájukat itt sem találták meg.

„Ej, testvérek, lakott-e a gazdánk valaha a levegőben?”

„Ott bizony sohasem! Vakond sem volt, de még madár sem!”

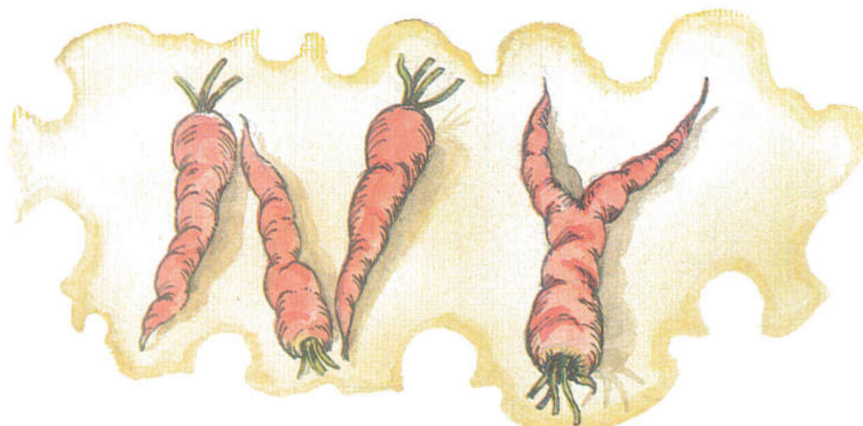
„No, ha így van, akkor másutt kell keresnünk.”

Aztán a földön nézték, hosszú utcákon keresték, magas házakba is mentek, embereket lestek, de hogy is találnál meg valakit, hiszen itt millió és még sok millió idegen ember van!

Még ha melletted menne el, akkor sem vennéd észre
Ha rá is kiáltanál, ebben a lármában meg nem hallaná.

Szomorú kezdet és vidám befejezés, mert aki nem felejt el a hazai dalt, idegen világban sem vész el

Szomorúak voltak a gidák, bánatosak és Gödröcskés el is pityeredett:

„Nem találjuk a gazdánkat, soha, soha nem látjuk viszont. Hiába jöttünk Amerikába.”

Szakállkás azonban feltalálta magát.

„Ha mi nem találjuk meg őt, megtalál ő minket,” mondta és büszkén kihúzta magát.

„Már miképpen találna meg téged, hiszen nem is álmodik rólunk?”

„Álmodik, vagy sem, tanácskozzunk. Hiszen muzsikusok vagyunk, játszani is megtanultunk, és énekelni is tudunk! Egész Amerikában játsszuk majd szülőföldünk dalát, amit a gazdánk dúdolgatott és erről a dalról felismer majd minket. Ha ma nem, hát holnap.”

A bölcs kecskegidák következő sarkon megálltak, hazai dal kezdtek játszani és daloltak is hozzá:

Fújjál szellő, fújjál,
rétecskémen fújjál.
Szellő viszi messze,
napon melegedve,
most lesz majd vigasság
kecskének mulatság.

Énekelték ma, nem hagyták abba másnap sem és még utána sem, mikor valaki nyakon ragadta őket.

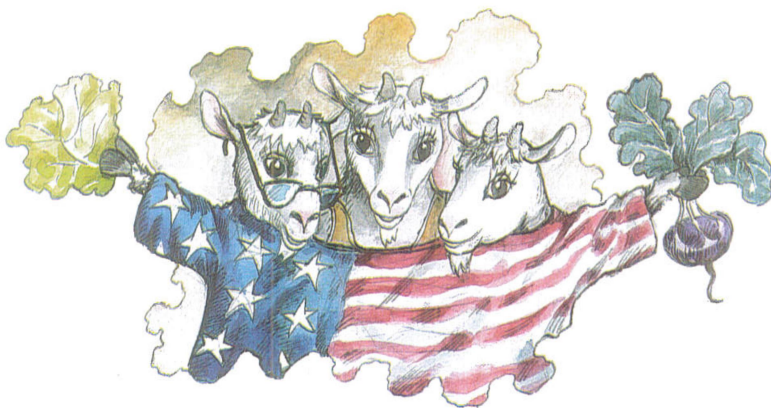
„Hej, legények-énekesek, aztán honnan hozzátok magatokkal a kedves dalomat? Hiszen ez a dal a világ legszebb földjéről, hiszen ez a dal Szlovákiából való!”

Ha hiszitek, ha nem, amikor a bölcs kecskegidáknak, fiatal gazdájukkal együtt a leginkább örvendeniük kellene, akkor mindnyájan pityeregni kezdtek.

De örömükben folyt a könnyük, egymást ölelgették, és amikor abbahagyták a sírást – Amerika ide, Amerika oda – csak anyanyelvükön énekeltek tovább. És a fiatal, jó gazda csak azután mondott köszönetet hűséges kecskegidáinak, hogy a messzi, idegen világba utána jöttek.

Meg is ígérte nekik, most már együtt tapasztalják meg Amerikát, és amikor mindent megtapasztalnak, bagoly néninek, de lehet, hogy az egész világnak is megírják, miként ment soruk a széles tengeren túl.

Tartalomjegyzék

Aki nem buta, az okos házban mindent megtanul	6
A gidáknak a kerti mesterségben jól megy soruk	9
A vasutasok rendes emberek, de nincs jó vonat a kecskegidák számára	11
A tengerészek jó legények	16
Mindenki a tengeri vihart okolja, máskülönben a kecskegidák okosak lennének	20
A salátabörtön a legszörnyűbb börtön, de aki bűnt követett el, hadd gyötrődjön	23
Akinek rossz a betegség, annak bizony rossz, de a gidák-tengerészek jó betegséget kaptak	26
A kávézó nem olyan okos dolog, mint a hajó rádióállomása	29
A nyomdászmesterség derék mesterség, de a fényképészekre vigyázzanak!	32
Most már egészen biztos, hogy a kecskegidák nem lesznek filmszínészek, mert a moziban csak becsapják az embereket	35
Az utolsó este a tengeren és a bölcs kecskegidák az álarcosbálban	38
A muzsikusmesterség könnyű dolog, de Amerika igencsak hatalmas	40
Szomorú kezdet és vidám befejezés, mert aki nem felejt el a hazai dalt, idegen világban sem vész el	43

